

nisk Fagkundskab repræsentere i Retten, har man ved de i Bestemmelsen valgte Udtryk villet pointere, at rent militære Synspunkter ikke skal hjemle en særlig Sammensætning af Retten.

§ 8.

Af den her givne almindelige Regel følger, at overalt, hvor der i Retsplejeloven gives Forskrifter om Paatalemyndighedens Virksomhed — det være sig, at denne nævnes i Almindelighed, eller at der særlig tales om Rigsadvokaten, Statsadvokaten eller Politimesteren — uden at der i de følgende Paragraffer i Udkastet er gjort udtrykkelige Afvigelser herfra, er det Rettergangschefen, som træder i Stedet for disse Myndigheder. Som det fremgaar af Udkastets enkelte Paragraffer, er disse Afvigelser imidlertid talrige, og nogle af dem er af mere omfattende Karakter; det gælder saaledes § 32, 3, ifølge hvilken Auditøren i Almindelighed træder i Stedet for Politimesteren, hvor denne nævnes i Kapitel 74 (om Efterforskningen), og navnlig i § 34, hvorefter han træder i Statsadvokatens eller Anklagerens Sted overalt, hvor der er Tale om Iværksættelsen af Tiltalen i Henhold til Tiltalebeslutningen, Forberedelsen af Domsforhandlingen og selve Domsforhandlingen. Disse almindelige Undtagelser har paa den anden Side nødvendiggjort, at det undertiden for at afskære Tvivl udtrykkelig har maattet nævnes, at det er Rettergangschefen, der træder i Stedet for den borgerlige Paatalemyndighed (se saaledes § 33, 3. og § 34, 2. Stykkes sidste Pkt.)

§ 9.

De militære Myndigheder, hvem der her tillægges Ret til som Rettergangschefer at rejse Tiltale paa det offentlige Vegne i militære Straffesager, er for det første de samme, som nu har denne Ret, nemlig de nuværende Jurisdiktionschefer, d. v. s. for Hærens Vedkommende de i § 9, 1. Stykke under 1 nævnte med Undtagelse af Kommandanterne i Garnisonsbyerne uden for Kjøbenhavn, der for Ti-

den ikke har Jurisdiktionsmyndighed, og for Flaadens Vedkommende alle de i Paragraffen nævnte. Ligesom nu faar de imidlertid kun Paatalemyndighed dels over deres direkte undergivne, dels over de Personer, der er ansatte eller tjenestegørende ved de dem underlagte Afdelinger eller Institutioner (hermed maa imidlertid sammenholdes den almindelige Regel i § 2, sidste Stykke, hvorefter Personer, der kun staar i almindeligt Kontraktforhold til Militæretaten, overhovedet ikke er militær Jurisdiktion undergivet), og for Hærens Vedkommende undtages de undergivne m. v., der har højere Tjenesterang end Kaptajns, for Flaadens Skibschefer.

Som ny Rettergangschefer er tilkommet for Hærens Vedkommende, foruden de forannævnte Kommandanter i Garnisonsbyerne uden for Kjøbenhavn, de kommanderende Generaler, der faar Paatalemyndighed hver især for sit Kommando-omraade over alle deres Kommandomyndighed undergivne, som ikke staar under en anden Rettergangschef. Hidtil har Tiltale mod militære af Hæren med højere Tjenesterang end Kaptajns kun kunnet rejses ved kgl. Resolution, men det er der altsaa nu bødet paa. — At Ministeren altid maa have Paataleret, altsaa ikke blot i de i Paragraffens sidste Stykke omhandlede Tilfælde, men ogsaa naar Sagen hører under en Rettergangschef, følger af hans hele overordnede Stilling, jvf. ogsaa herved §§ 8 og 19, hvorefter Paatalemyndigheden udøves under hans Tilsyn paa tilsvarende Maade som den borgerlige Anklagemagts Virken sker under Justitsministerens Tilsyn.

Paatalemyndighed er herefter kun tillagt Chefer, der er Officerer. Der har imidlertid fra nogle Medlemmer af Kommissionen været udtalt Ønske om, at Paatalemyndighed ogsaa skulde tillægges Chefen for Hærens Officersskole samt, uanset at de ikke er Officerer, men Embedsmænd, Cheferne for Hærens tekniske Korps, Forplejningskorpset, Lægekorpset og Dyr lægekorpset, ud fra den Betragt-